

Innovator, laat je innerlijke pitbull niet verslappen!

Ken je dat? Dat je als innovator de zorg wilt verbeteren en vernieuwen, maar stuit op weerstand, vertraging, uitdagingen in het rooster en werkdruk. Dat je ziet dat medewerkers zo overlopen dat ze geen nieuwe informatie meer op kunnen nemen? Dat je steeds de deur tegen je neus krijgt als er iets bij komt omdat mensen vol zitten en jouw tempo niet bij kunnen houden? Ook al kom je met iets dat potentieel tijd gaat besparen? Herken je dat je dat gevoel van de werkvloer ook nog eens heel goed snapt, omdat je weet en ziet dat de zorg in zwaar weer verkeert? Maar dat je in jezelf denkt: "Ja maar het wordt allemaal nog veel erger, we zitten nog niet op het hoogtepunt van de crisis". Lees dan verder.

Ik ben zelf jarenlang verantwoordelijk geweest voor innovatie bij een grote zorgaanbieder en coach een aantal innovatoren binnen zorg en onderwijs. Ik vind het een belangrijk beroep in deze turbulente periode. Maar ook een pittig beroep. Om te kunnen innoveren, heb jij die werkvloer nodig. Om te kunnen vernieuwen en die veranderingen te adopteren, moeten zorgprofessionals ruimte hebben in hun hoofd. En dat botst met elkaar.

Bovendien heb je de leidinggevenden heel hard nodig om innovaties te borgen, medewerkers te enthousiasmeren, nieuw gedrag te laten ontwikkelen en de innovaties te evalueren. Maar laten die leidinggevenden nou ook nog eens opgeslurpt worden door de waan van de dag: arbeidsmarkttekort, verzuim, het rooster, de wachtlijst. Voor digitaal leiderschap wordt weinig tijd genomen/ervaren.

Drammen

Als je dan als innovator te weinig empathie laat zien voor de werkvloer, en vooruit wil, zorgt dat voor een reputatie als drammer. Laat je te veel empathie zien: "Ik zie dat jullie het druk hebben, dus ik kom nu even niet aanzetten met een nieuw product dat zichzelf al bewezen heeft en jullie aanzienlijk veel tijd gaat besparen. Want er komt al zoveel op jullie af!", dan zorgt dat voor stilstand in de vernieuwing van zorg en bereik je de doelen uit je jaarplan niet.

Vervolgens vraagt de bestuurder: 'Waar gaat al dat geld in de begroting voor jouw innovatieclub eigenlijk heen? We zouden toch acht producten introduceren binnen de teams?'. Om het dan na dat gesprek weer los te laten en niet te sturen op de resultaten bij de leidinggevenden om die resultaten te behalen. Want 'de managers zitten al vol genoeg met roosterproblemen'.

Het lastige is dat de term arbeidsmarktbesparende technologie ook niet helpt en dat dat soort producten op een hand te tellen zijn voor sommige sectoren. De producten die er zijn, vragen

eerst een investering in tijd, en leveren daarna pas rendement op. En dat is lastig te overzien voor mensen als het koppie overstroomt.

Blijven grommen

Ik zie innovatoren worstelen met dit dilemma en wil ze even een hart onder de riem steken.

Geef het niet op! Je zult niet overal vrienden maken onderweg. Maar als jij niet doorzet en echt vecht voor die vernieuwing, doet niemand het. Als jij niet elk gaatje ademruimte blijft benutten om met oplossingen te komen die de werkvloer gaat ondersteunen worden de komende jaren nog zwaarder.

Empathie hebben mag. Moet zelfs. Maar laat je innerlijke pitbull er niet door afleiden. Span je spierballen aan. Recht je rug, til je kin omhoog en steek je borst(en) vooruit. Grom een keer tegen de spiegel en ga daarna langs op de werkvloer om de enthousiasmeringen te benutten. Nu investeren is levenslang profiteren. Bij door de zure appel heen (of verslindt hem met je scherpe hoektanden). ■

Suzanne Verheijden is strategisch innovatie-adviseur en ondernemer met BuroStrakZ.